

MUTATVÁNY MÉSZÖLY GEDEON ODISSZEA-FORDÍTÁSÁBÓL

ELSŐ ÉNEK

Kik Tróját jártukban nem estek beléje
 Végső veszedelmük meredek vermébe,
 Bátorságban immár odahaza ültek,
 Csataról, tengerről épen megkerültek.
 De az egyg Ulisszes hazájába érni,
 Hiába ohajtott hitvesihöz térti;
 Tündér Kalipszónak szigetére jutva,
 Az a bűvös-bájos nem engedte utra:
 Boltozatos barlang — marasztotta benne,
 Úgy odavolt érte, csak a párja lenne!
 És folytak az évek, betelt az idő is,
 Istenek elvégzék, hazajusson ő is;
 De még Ithakában, édes otthonában,
 Volt a része ott is sok kemény próbában.
 Mind a többi isten meg is szánta volna,
 Csak az egyg Pozidon hozzá nem hajolna:
 Annak a bosszúja elkísérte végig,
 Ama nagy Ulisszest szülötte földéig.

Kedvesitől távol rég kesereg árván
 Hab-szegte szigeten, tengerek boglárán.
 Szép, erdős szigetet tündérleány lakja,
 A vészkeltő isten, Átlász ennek apja,
 Az, ki jól látója tengeri mélységnek,
 Oszlopit tartója földre hajló égnék.
 Annak a leánya tartja vissza régen
 A búbánatos hőst ott a messzeségben.
 Mézes-édes szókkal csábítja hiába,
 Hogy vissza ne vágyjon tőle Ithakába,
 De Ulisszes inkább meghalna ő tüstént —
 Hej, csak egyszer látná háza szálló füstjét!

Ulisszes meg akkor indult egymagába'
 Álcinos király nagyhírű lakába.
 A csudálkozástól meg-megállott közbe',
 Úgy jutott oda a vörösréz-küszöbre.

Mint a nap világa, mint a hold sugára,
 Dicső Alcínous büszke palotája.
 Mindenfelül ércfal, jó magasra húzták,
 Fölül kék zománccal körülkoszorúzták;
 Erős épületnek főterme kitárva,
 Benn minden ajtónak arany a két szárnya,
 Aranyos a szárnya, rezes a küszöbje,
 Küszöbin a félfá szinezüsttel fődve;
 Szinezüsttel fődve a szemöldökfája,
 Arany az ajtószárny húzó-karikája.
 Jobb felén, bal felén, a főbejárásnak
 Arany kutyák állnak, ezüst kutyák állnak.
 Ezt Vulkánus isten bölcsen remekelte:
 A kutyák ott állnak kapu-őrízetre;
 Fiatal erőben vannak, a hogy voltak,
 Maradnak örökké halhatatlanoknak.
 Belül véges-végig a falak tövének
 Nektámogatva háttas-karosszékek;
 Szépre szőtt, lágy lepel fölübük terítve,
 Feáksz asszonyoknak ékes keze-míve;
 Bennük üldögélnek feáksz fejedelmek
 Soha ki nem fogyó étel-ital mellett.
 Legények, aranyból ügyesen formálva,
 Fognak égő fáklyát ércfalpakon állva:
 Ha már a sötétség a teremre szállott,
 A vendégseregnek tartják a világot.
 Ötvenen ott vannak a ház szolganói:
 Piros buzát némely kézimalmon őrli,
 Mások fonalakból szőtttest szövögetnek,
 Mások guzsalyt fognak és orsót pörgetnek;
 Sűrűn ültükben szaporán mozognak,
 Mint levelecskéi jegenye-lomboknak.
 Készül a szép vászon tömötten szövöttre,
 Rajt' síkos olajnak csurran alá csöppje;
 Mert a mint gyors hajót mind a feáksz férfi
 Tengeren hajtani a legjobban érti,
 A feáksz fehérnép szóni-fonni első —
 Megáldotta avval Áthéne istennő;
 Oly eleven elmét mindannyiba oltott:
 Mivelnek kezükkel csupa remek dolgot.
 Kívül meg a házon kapu közelében
 A házi-kert négy hold, bekerítve szépen.
 A gyümölcsfák vannak egyik harmadában,
 Gyönyörű növésben, buja lombozásban:
 Körte, pomagránát, kimosolygó alma,
 Édes-husú füge, viruló olajfa;
 Rajtuk a gyümölcsnek se híja, se vége
 Egész esztendőben, se nyárba', se télbe'.
 Napnyúgati szélnek enyhe fuvalatja

Egyiket fakasztja, másikat dagasztja:
Érik az új füge rá az ó fügére,
Alma az almára, körte a körtére.
Álcinous kertje második felében
Beültetett szőlő, termő erejében.
Térhelyen egy részük a szedett fürtöknek
A nap sugarában mazsolává tőpnek;
Emitt meg most szedik, amott meg tapossák,
Másfelé a tókék még az egrest hozzák;
Itt elől a vessző virágát hullatja,
Amodább most kékül a bogyónak alja.
Mellette a szőlő legszélső sorának
Sorakoznak rendben a zöldséges ágyak;
Van vetve azokban mindenféle fajta,
Mindenféle ujság mindig akad rajta.
Forrás pedig van ám kettő is a kertben;
Öntözi az egyik kanyarogva ebben,
A másik azonban egyenest haladva
Alatta a falnak befoly az udvarba,
Többi lakosnak is vizet az szolgálván —
Ennyi istenáldás Álcinous házán!

»Fortélyos Ulísszes, isten származottja!
Megállj, hagyd már abba a mindenek harcát:
Messzelátó Zeus megharagudhat rád!«

Áthéné Ulisszest akkor így intette,
Az szót is fogadott, nagy örömmel tette,
És akkor Áthéné, Zeusnak leánya,
Ki Mentornak képét öltötte magára,
Erős frigyet szerzett, következett béke:
Király közt, népe közt ez lett a harc

VÉGE.